

Historia Parafii NMP Matki Pocieszenia we Wrocławiu

18 III 1951 została ustanowiona parafia NMP Matki Pocieszenia, jej terytorium wydzielono z parafii Świętej Rodziny na Sępolnie. Nowoutworzona wspólnota przy klasztorze redemptorystów swym zasięgiem obejmowała tereny od ogrodu zoologicznego, części parku Szczytnickiego aż po ul. Chełmońskiego i Kazimierską. Liczba wiernych wynosiła ok. 2800 osób. Pierwszym proboszczem został o. Stanisław Wójcik CSsR.

Moment ustanowienia parafii odnotowały klasztorne kroniki:

“Na dzisiejszych Mszach Św. ogłoszenie o ustanowieniu parafii Matki Bożej Pocieszenia przy kościele oo. Redemptorystów pod tymże wezwaniem. Zgodę na ustanowienie parafii wyraził ks. Administrator Apostolski dr Karol Milik, ostateczny akt erekcyjny urzędowy przygotował - zatwierdzając poprzednie postanowienie - Wikariusz Kapitulny, ks. Kazimierz Lagosz. Stało się to za uprzednią wiedzą, zgodą i złożeniem odpowiedniego aktu w Kurii przez dotychczasowego proboszcza naszego terytorium, ks. dziekana Piotra Jaroszka”.

29 IV 1951 został uroczystie poświęcony odnowiony po wojennym wybuchu bomby Wielki Ołtarz z figurą Matki Bożej Pocieszenia, 2 II 1952 w kościele parafialnym został poświęcony ołtarz św. Józefa, który znajdował się w bocznej nawie oraz trzech obrazów św. Alfonsa, Klemensa i Gerarda - które malowała s. Cecylia Fortuniak - jadwiżanka.

W 1952 r. swoją posługę proboszcza zakończył o. Stanisław Wójcik CSsR. W kronice czytamy: “Dnia 20 lipca pożegnał nas Przewielebny Ojciec Rektor Wójcik, który pojechał do Gliwic na rektora - działał u nas bardzo dużo. Szczególną opieką otoczył nasz kościółek, który choć tak mizerny, stał się wewnątrz dzięki niemu prawdziwie pięknym. Za jego rządów stanęły wszystkie ołtarze (dawne liche usunął). Postarał się o kilka nowych obrazów. Zakryścię ubogacił również niezmiernie., tak iż jego następcą, o ile idzie o kościół, nie będzie miał wielkiego pola do swej inicjatywy”.

W 1953 r. proboszczem został o. Edmund Kowalkowski CSsR. Podczas jego posługi wybudowano grotę Matki Bożej Niepokalanie Poczętej wg projektu Tadeusza Biesiekierskiego. Figurę Maryi wykonał w piaskowcu rzeźbiarz z Urazu koło Brzegu Dolnego - Franciszek Zajączkowski. Poświęcenie groty miało miejsce 3 X 1954 roku. Było to wotum parafii w 100 rocznicę ogłoszenia dogmatu o Niepokalanym Poczęciu Najświętszej Maryi Panny.

9 VIII 1959 podczas niedzielnych Mszy Świętych o. Edmund Kowalkowski CSsR pożegnał się z parafianami, a następnego dnia zakończył urząd proboszcza.

15 VIII 1959 r. w uroczystość Wniebowzięcia Matki Bożej nowym proboszczem parafii został o. Stefan Ryznar CSsR. W 1961 r. została odnowiona figura Chrystusa odlana w brązie i umieszczona na postumencie w parku klasztornym. Jest ona wierną kopią dzieła Bertela Thorvaldsena z kaplicy Potockich na Wawelu w Krakowie.

W dniach 25 XI do 2 XII 1961 odbyły się pierwsze w parafii Misje Święte. Głosili je oo. Dominikanie z Wrocławia.

10 IV 1965 r. funkcję proboszcza przestał pełnić o. Stefan Ryznar. W czasie jego 6-letniego pobytu we Wrocławiu wymalowano kościół wewnątrz i na zewnątrz. Był także cenionym spowiednikiem w katedrze wrocławskiej i w seminarium duchownym. 14 IV 1965 r. na urząd proboszcza powrócił o. Edmund Kowalkowski CSsR.

Niewątpliwie ważną postacią w historii naszej parafii i klasztoru był o. Władysław Szotdrski CSsR, który ofiarnie pracował w latach 1946-1971.

Klasztorne kroniki tak wspominają o. Władysława:

“O. Władysław Szotdrski nieodżałowanej pamięci i najpracowitszy pomocnik w duszpasterstwie, umiłowany spowiednik, cierpliwy doradca, przez wszystkich lubiany i ceniony kapłan i zakonnik.

„[...] zmarły o. Władysław Szotdrski liczył lat 86, w tym w kapłaństwie 65. We Wrocławiu pracował 25 lat bez przerwy jako kapelan klinik, spowiednik zakonnic, kleryków. Do ostatniego niemal tygodnia przychodzili do niego księża, prosząc o spowiedź. pracował do ostatniego tygodnia tłumacząc pisma Ojców Kościoła z języka łacińskiego”.

Był cenionym historykiem, bibliotekarzem oraz kronikarzem. Zawdzięczmy mu opracowanie krótkiej historii wrocławskiego klasztoru redemptorystów. Niemalże do końca swoich dni prowadził klasztorną kronikę. 19 III 1971, na dwa tygodnie przed śmiercią, chwytliwym pismem zapisał: “O. Szotdrski, czując się coraz starszy, poprosił o udzieleniu mu ostatniego namaszczenia. Otrzymał je 19 III”. O. Władysław jest patronem naszej biblioteki parafialnej”.

29 VI 1972 r. zakończył posługę proboszcza o. Edmund Kowalkowski CSsR. W kronice parafialnej, którą prowadził zapisał takie słowa:

“Żegnaj więc te placówkę duszpasterską, w której danym mi było pracować przez znaczny odcinek mego kapłańskiego życia. Po odbytej ubiegłego roku wizytacji kanonicznej, a w tym roku Misji Świętych, zostawiam parafię memu następcy życząc z całego serca “Szczęść Boże”.

Krótko po objęciu urzędu proboszcza, o. Jan Szczepański przystąpił do działania. Za cel wzięt sobie organizację duszpasterstwa akademickiego. W kronice parafialnej czytamy:

“Od paru lat problemem parafii Matki Boskiej Pocieszenia było duszpasterstwo akademickie. W zasadzie poprzedni proboszcz miał prowadzić to duszpasterstwo, ale de facto żadnych spotkań z młodzieżą akademicką nie było. Nawet w czasie misji parafialnej młodzież ta nie miała żadnej osobnej konferencji. Tymczasem problem staje się coraz bardziej palący. Dom akademicki “Pancernik” jest wypełniony rok rocznie młodzieżą, a i kwatery prywatne na terenie parafii zajęte są młodzieżą studiującą. Nadto Politechnika Wrocławska przygotowuje już grunt pod budowę nowych domów akademickich tuż obok naszego ogrodu warzywnego. [...] A zatem sytuacja nakazuje działać bezzwłocznie. Dlatego nowy proboszcz postawił sobie za jedno z pierwszych zadań zorganizowanie duszpasterstwa akademickiego przy naszym kościele. Po zorganizowaniu akcji reklamowej w postaci ogłoszeń parafialnych i wywieszeniu specjalnego afisza, pierwsze

spotkanie z młodzieżą akademicką doszło do skutku 15 października w salce katechetycznej. Z braku osobnego księdza prowadzenie spotkań objął o. proboszcz. Na pierwsze spotkanie przybyło 14 osób. Młodzież ustaliła, że cotygodniowe spotkania, tzw. Godziny Duszpasterskie będą się odbywać w piątki o godz. 19:30".

O. Jan Szczepański CSsR mimo krótkiego okresu bycia proboszczem, był człowiekiem bardzo dynamicznym i troszczącym się o duszpasterstwo. Organizował pielgrzymki dla ministrantów, okolicznościową akademię, zapraszał zespoły muzyczne, by zainicjować duszpasterstwo młodzieży.

Końcem czerwca 1975 r. nadeszła oficjalna wiadomość o zmianach personalnych w parafii Matki Bożej Pocieszenia. Dotychczasowy proboszcz o. Jan Szczepański zostaje przeniesiony na placówkę do Szczecinka.

Nowym proboszczem zostaje mianowany o. Waldemar Gawłowski CSsR. Ten niezwykle energiczny kapłan od samego początku wielką troską otoczył parafię. Początkiem października Mszą Świętą inauguruje nowy rok akademicki. Zaczął zapraszać młodzież na spotkania do salki katechetycznej. Tworzy zorganizowane struktury duszpasterstwa akademickiego. Coraz więcej studentów przychodzi do kościoła parafialnego pogłębić swoją wiarę. O. Waldemar Gawłowski CSsR jako pierwszy zaczął odwiedzać domy akademickie. Założył zespół muzyczny, ożywił i założył nowe Róże Różańcowe, troszczył się o powiększenie parafialnego inwentarza w nowe szaty liturgiczne oraz instrumenty muzyczne.

W listopadzie 1976 r. zainicjował tzw. "Misje studencką", czyli formę wizyty duszpasterskiej u nowo zamieszkałych studentów, celem zaproszenia ich na rekolekcje.

Wiosną 1978 r., w jednej z salek katechetycznych odbywały się zajęcia w ramach tzw. "Latających Uniwersytetów", których celem było wypełnienie luk oficjalnego i cenzurowanego przez komunistów programu nauczania. Sala pękała w szwach. O. Gawłowski musiał się tłumaczyć w Komendzie Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej. Mimo szykan, nie zaniechał wychowywania młodzieży i wszystkich mu powierzonych w duchu umiłowania prawdy, dobra i piękna.

Przyszedł pamiętny dzień 13 XII 1981 - Stan Wojenny. O. Waldemar ma i w tej kwestii niemałe zasługi. W artykule Katarzyny Wyzgi w "Naszym Życiu z 1988 r., opisującym historię naszego kościoła, czytamy takie słowa:

"Tej niedzieli przyszło na msze św. więcej ludzi niż zazwyczaj. Wszyscy jakże gorąco modlili się w intencji Ojczyzny, pierwszych internowanych i uwięzionych. Od tego czasu po Mszy św. wieczornej przed Najświętszym Sakramentem śpiewano suplikację. Coraz liczniej napływały dary z zagranicy, zwłaszcza z Dortmundu w RFN z parafii św. Mikołaja. Pełne ręce miał parafialny Komitet Charytatywny. Stan wojenny trwał. 1 lutego 1982 roku na ul. Wittiga i wokół domów studenckich pojawiły się samochody sił porządkowych, by złożyć wizytę w domu studenckim T-16. Jakże smutno i ciężko było wtedy. Po tym wydarzeniu zrodziła się idea codziennego Apelu Jasnogórskiego o godz. 21.00 w intencji Ojczyzny. Były to wzruszające i dla wielu uczestników niezapomniane chwile, gdy przy

zapalonych świecach, w modlitewnym skupieniu brzmiały słowa Apelu: “Maryjo Królowo Polski, jestem przy Tobie, Pamiętam. Czuwam”. Ta modlitwa pomagała trwać w nadziei niejednemu skołatanemu sercu”.

18 VII 1982 r. parafianie pożegnali o. Waldemara Gawłowskiego CSsR, który po siedmiu latach zakończył urząd proboszcza.

W 1982 r. swoją postugę duszpasterską w parafii Najświętszej Maryi Panny Matki Pocieszenia rozpoczął o. Józef Markowicz CSsR. Bardzo cichy i pracowity kapłan do dziś jest wspominany przez wielu parafian. Jego wielką zasługą było promowanie czytelnictwa w parafii. Sprowadził wiele ksiązek i czasopism katolickich. Jak wspominają kroniki klasztorne, podczas jednej z niedziel, kiedy zachęcał do formacji chrześcijańskiej poprzez literaturę, rozprowadził blisko 500 ksiązek.

Został zapamiętany jako “proboszcz na rowerze”. Parafianie wspominają go jako człowieka, który troszczył się o wiernych. Bardzo często odwiedzał ich w domach, pamiętał o jubileuszach rodzinnych. Zawsze podróżując na swoim ukochanym rowerze.

Niewątpliwie największą zasługą o. Markowicza było doprowadzenie wielu par niesakramentalnych do zawarcia małżeństwa. Jego wielką troską były rodziny. Dzięki jego staraniu uruchomiono poradnię rodziną z wykwalifikowaną kadrą, których o. Józef wysyłał na liczne kursy i zajęcia z zakresu nauk o rodzinie. Za czasów jego postugi rozpoczęła się budowa domu duszpasterskiego według projektu prof. dr hab. Tadeusza Zipsa z Politechniki Wrocławskiej. W 1987 r. o. Józef Markowicz CSsR przestaje być proboszczem, a jego miejsce zajmuje o. Janusz Budner CSsR.

O. Janusz z wielkim oddaniem kontynuuje nadzór na budową nowego domu duszpasterskiego. Nie zraża się napotykanymi przeszkodami i trudnościami. Również wielu parafian podejmuje się bezinteresownej pracy na rzecz swojej wspólnoty parafialnej. Ludzie nie szczędzą ofiar jak i sami ciężko pracują na budowie. Można tam było spotkać zarówno młodszych i starszych parafian a także studentów z okolicznych akademików.

Oprócz troski o materialny inwentarz parafii, o. Budner dbał także o kwestie duchowe. Wraz ze swoimi współpracownikami: oo. Jackiem Dublem i Michałem Reinke troszczyli się formację chrześcijańską ludzi im powierzonych. Dynamicznie rozwijało się duszpasterstwo akademickie, powstała wspólnota postakademicka “DAR” oraz Ruch Światło Życie i Kręgi Domowego Kościoła.

10 VI 1990 r. swoją postugę proboszcza rozpoczął o. Augustyn Dudek CSsR.

Za czasów o. Dudka katecheza wróciła do szkół. Kroniki klasztorne zanotowały niezwykle podniosłą chwilę poświęcenia krzyży i przekazania ich poszczególnym przedstawicielom szkoły i przedszkoli:

“O godz. 17:30 Msza Św. dla dzieci szkolnych i przedszkolaków, homilię głosił o. Kaszowski. Po Mszy Św. uroczystego poświęcenia dokonał o. proboszcza A Dudek,

a potem delegaci poszczególnych klas zabrali krzyże ze sobą, aby następnego dnia zawiesić je w salach lekcyjnych”.

W czerwcu 1993 roku swoją posługę proboszcza zakończył o. Augustyn Dudek CSsR, a jego miejsce zajął o. Stanisław Golec CSsR.

22 VII 1993 r. przełożonym wspólnoty zakonnej i proboszczem został o. Stanisław Golec CSsR. Ten niezwykle i charyzmatyczny kapłan na dobre zrósł się z parafią, przewodząc jej przez 15 lat.

O. Stanisław Golec CSsR dzięki ofiarnej pracy i niezwykle umiłowania Najjaśniejszej Rzeczypospolitej, czyni parafię Matki Bożej Pocieszenia miejscem szczególnej pamięci o ofiarach poległych w obronie Ojczyzny oraz troski o żyjących bohaterów naszego Narodu. Ojciec Proboszcz nie szczędzi sił i czasu by ocalić od zapomnienia niezwykle i dramatyczne historie osób zesłanych na Sybir i walczących o wolną Polskę. Spotkania i uroczystości patriotyczne znajdują szczególne miejsce w parafii NMP Matki Pocieszenia. Powstaje “Golgota Wschodu”, w której na licznych granitowych tabliczkach uhonorowano narodowych bohaterów Ojczyzny.

W maju 1995 r. dzięki staraniu o. Golca w jednej z sal nowego budynku duszpasterskiego otwarto bibliotekę parafialną.

Warto również wspomnieć z tamtego czasu charyzmatycznego duszpasterza akademickiego o. Wojciecha Zagrodzkiego CSsR, dzięki któremu duszpasterstwo akademickie “Redemptor” bardzo prężnie się rozwijało na różnych polach działalności.

31 VII 1996 r. parafia Matki Bożej Pocieszenia przeżywała nawiedzenie figury Matki Bożej Fatimskiej. Po uroczystej Eucharystii odbyła się procesja z figura ulicami parafii. Następnie zakupiono wierną kopię figury i umieszczono ją w apsydzie kościoła, w specjalnie przygotowanej kapliczce. z drewnianą obudową. Odtąd stało się to miejscem cichej modlitwy przechodniów, którzy każdego dnia klękają i modlą się zanosząc swoje prośby do Matki Bożej Fatimskiej.

Z inicjatywy o. Stanisława Golca CSsR oraz państwa Gucwińskich - ówczesnych dyrektorów wrocławskiego ZOO w 1997 roku została po raz pierwszy zorganizowana na terenie parafii “Żywa Szopka”, w której zagościły zwierzęta z pobliskiego zwierzyńca.

Za czasów o. Stanisława Golca swoje miejsce w parafii znajduje rodzina Radia Maryja. Chętnie zapraszał i organizował liczne spotkania promujące katolicką rozgłośnię. Co więcej część pomieszczeń nowego domu duszpasterskiego stało się studiami montażowymi katolickiej telewizji “Trwam”.

W 2008 r. swoją posługę proboszcza zakończył zastężony i oddany duszpasterz, najdłużej urzędujący proboszcz o. Stanisław Golec CSsR. Jego miejsce zajął o. Leszek Mitoraj CSsR.

W czerwcu po 15 latach pasterzowania przez o. Stanisława Golca CSsR, funkcję proboszcza przejął o. Leszek Mitoraj CSsR, który jednocześnie został przełożonym klasztoru.

13 IX 2008 r. swój jubileusz 50-lat kapłaństwa obchodził o. Stanisław Golec CSsR. Uroczystość była połączona z wydarzeniami patriotycznymi w Golgocie Wschodu przy czaszkach katyńskich

25 XII 2009 r. podczas Misji Świętych zmarł zasłużony proboszcz o. Stanisław Golec CSsR. o. Wojciech Bieszke CSsR który współprowadził z o. Stanisławem Misje Święte tak relacjonuje to wydarzenie:

“Ojciec Stanisław odszedł z krzyżem misyjnym w ręku, głosząc słowo. W środę 25 listopada podczas Mszy Świętej w parafii św. Andrzeja Apostoła we Wrocławiu wygłosił płomienne kazanie dotyczące ludzkiego przemijania. Mówił: “ja starzec prawie 80 letni staje przed wami jako ten, który nie wie, ile czasu Bóg mu pozostawił do wykorzystania”. Po Mszy Świętej Ojciec Stanisław wyruszył w Misyjnej Drodze krzyżowej na zakończenie której poświęcił odnowioną figurę Chrystusa umieszczona na przydrożnym Krzyżu. Na zakończenie w krótkim słowie umocnił zebranych zachęcając ich do odważnego wyznawania wiary. Po chwili poczuł się źle. Wezwano pomoc, przybyły dwie karetki pogotowia, ale Bóg chciał inaczej. Ojciec Stanisław otrzymał także rozgrzeszenie i Sakrament Namaszczenia. Do samego końca był radosny i uśmiechnięty”.

2 VI 2011 r. swoją posługę proboszcza zakończył o. Leszek Mitoraj CSsR. Jego szczególną troską był kościół i całe otoczenie klasztoru. Przez czas swojej posługi kontynuował troskę o Sybiraków, zapoczątkowaną przez o. Stanisława Golca oraz idee żywej szopki a także barwnych pochodów Trzech Króli.

26 VI 2011 r. w obecności ks. dziekana Janusza Prejznera został wprowadzony na urząd proboszcza o. Damian Simonicz CSsR.

O. Damian Simonicz CSsR wraz z objęciem funkcji proboszcza podejmuje z zapatem troskę duszpasterską o powierzonych sobie parafian oraz zabytkowy kościół Matki Bożej Pocieszenia.

Na krótko po objęciu urzędów przez proboszcza o. Damiana Simonicza CSsR i przełożonego wspólnoty o. Ireneusza Homoncika, rozpoczynają się przygotowania do długo wyczekiwanych remontów. W kościele: remont organów i izolacja, w klasztorze: kapitalny remont całego domu.

4 IX 2011 r. o. Piotr Chyła CSsR - ówczesny wikariusz ojca prowincjała ogłosił wspólnie zakonnej decyzję Rady Prowincjalnej o rozpoczęciu remontu klasztoru. Starsi ojcowie ze względów zdrowotnych zostali przeniesieni do innych wspólnot, natomiast pozostała część wspólnoty redemptorystów zamieszkała w domu duszpasterskim, który na czas remontu stał się “klasztorem”.

W latach 2011-2014 trwał kapitalny remont klasztoru redemptorystów we Wrocławiu. Wyburzono dobudowaną 1922 roku przez niemieckich współbraci część klasztoru, w którym znajdowały się salki katechetyczne. Zasadniczy budynek domu zakonnego przeszedł gruntowny remont.

W 2017 r. zakończyła się renowacja głównego ołtarza. Dzięki skrupulatnej pracy pani konserwator Katarzyny Wantuch, ołtarz Matki Bożej Pocieszenia został przywrócony do pierwotnego wyglądu.

W 2018 r. redemptoryści we Wrocławiu uroczystie obchodzili setną rocznicę obecności na Dąbiu.

W 2019 r. o. Damian Simonicz CSsR zakończył posługę proboszcza w parafii NMP Matki Pocieszenia we Wrocławiu.

W 2019 r. miejsce o. Damiana Simonicza zajął obecny proboszcz o. Witold Baran CSsR.

Od razu podjął się nowych wyzwań związanych z kościołem, klasztorem i parafią. W 2019 r. pod przewodnictwem J.E. ks. abp Józefa Kupnego, metropolity wrocławskiego, obchodzono 100 rocznicę budowy kościoła parafialnego p.w. NMP Matki Pocieszenia.

Niespełna rok później kościół parafialny odbyła się wymiana oświetlenia i gruntowne malowanie. Również zewnętrzna część świątyni z czasem doczekała się remontu. Ponad 100 letni kościół odzyskał swój dawny blask.

O. Witold Baran CSsR kontynuując dzieło poprzedników, stał się kustoszem “Golgoty Wschodu”. Dzięki jego staraniu liczne spotkania z Sybirakami i Rodziną Katyńską oraz doniosłe uroczystości patriotyczne z udziałem wojska i policji na stałe wpisały się w codzienność naszej parafii.

W latach 2019-2025, dzięki staraniu o. Witolda Barana CSsR – przełożonego wspólnoty, kilka osób z naszej wspólnoty parafialnej oraz zaprzyjaźnionych ze wspólnotą, jako wyraz wdzięczności i uznania na rzecz wspólnoty zakonnej i parafialnej zostało ogłoszonych oblatami Zgromadzenia Redemptorystów.

Szczególną datą w dziejach “Golgoty Wschodu” jest 17 I 2023 r. Po wielu remontach i ścisłej współpracy o. Witolda Barana CSsR z Centrum Historii Zajezdnia we Wrocławiu została oddana do użytku stała wystawa “Golgota Wschodu”, znajdująca się na piętrze budynku duszpasterskiego. Zastąpiła ona wcześniejszą Izbę Pamięci zorganizowaną przez o. Stanisława Golca CSsR.

W 2025 r. zbiega się wiele ważnych rocznic związanych ze Wspólnotą Redemptorystów we Wrocławiu. Są to: 100 rocznica założenia domu sióstr słuźebniczek śląskich przy ul. Czarnoleskiej 10, 80 rocznica przybycia polskich redemptorystów do Wrocławia, 75 rocznica erygowania parafii NMP Matki Pocieszenia oraz 50 rocznica założenia duszpasterstwa akademickiego “Redemptor”.

opr. O Tomasz Marcinek CSsR